

El sexe contra la sida

L'1 de desembre se celebrarà el Dia Internacional de la Sida. "Members Only" és una exposició al voltant de la malaltia que s'exhibeix a la galeria Carles Poy de Barcelona fins al dia 20 del mateix mes.

A la plaça dels Traginers de Barcelona, divendres, 12 de novembre, a les vuit del vespre, la rutina diària paria, per cesària, el primer congrés *hard-core* d'art, sida i sexe. La foscor gòtica del barri es va il·luminar, a poc a poc, amb un exèrcit de lluernes *cyber-grunge*. Eren, majoritàriament, els "Members Only" de la Fundació Juan Tabique, acompanyats del club d'amics, coneguts i saludats de la modern *kitsch-comtal*. Els terapeutes cíclics que mantenen la cultura multidisciplinar en coma estacionari a base d'electrocardio-xocs, assistits per un cos mèdic de luxe: Fundació La Caixa, Ajuntament de Barcelona (Districte de la Ciutat Vella i Àrea de Cultura), la Generalitat de Catalunya (Departament de Sanitat i Seguretat Social i Programa de Prevenció i Control de la Sida), disco-bar El Otro, cerveses Damm i la sala La Dolce Vita.

"Members Only". Ruth Turner i Lola Estrany es varen conèixer fa uns anys mentre compartien actituds artístiques, muntaven exposicions, dreçaven performances i publicaven una revista. I en temps lliure, parlaven de sida, de sexe i de mort. Els tres ingredients del còctel més "verinós" de final de segle. A partir d'aquí, aquestes dues dones es forjaren un destí: vertebrar una mostra artística amb la sida com a *leitmotiv*. I la criatura, la batejaren amb el nom de "Members Only" ('només membres'). La idea era de contactar amb un gran nombre d'artistes internacionals —la majoria, residents a Catalunya— per retre homenatge a la joia del sexe i exorcitzar a còpia d'informació i clarificació l'espectre del VIH, el virus que ha desfigurat un concepte ja prou tabú fins a convertir-lo en sinònim d'esglai.

Les dues organitzadores es convertiren en les comissaries d'aquest projecte antisida que podrà ser visitat fins al 20 de desembre a la galeria Carles Poy (Jupí, 4). L'elecció dels artistes, molts d'ells seropositius, que havien de servir de contrafort del propòsit s'ha fet, segons que diu, tal

qual, la presentació del catàleg que acompanya l'exposició, "tant per l'eclecticisme geogràfic com pels diferents encaraments al tema".

El luxós catàleg de "Members Only", que funciona independentment de la mostra, recull les col·laboracions de més de 140 creadors convidats, que hi aporten en gran mesura una obra diferent de la que exposen, més textos de crítics, poetes i escriptors. El llibre inclou, a tall d'epíleg, 28 pàgines informatives que volen aclarir què és la sida. Així, sobre un fons vermell de sang, exposa en clau d'esperança un seguit de consells, advertències i reflexions que haurien de funcionar de profilàctic pedagògic i fer del sexe una pràctica definitivament segura. Potser és una opció vàlida, a l'hora d'evitar sentiments i pensaments tan crus com els que manifesta en el mateix catàleg l'artista seropositiu Guillermo Valverde: "Els llaços vermells no ens guariran pas el cos. Volem i exigim una solució definitiva. Volem i exigim que aquest problema deixi d'existir. Es el nostre envit: viure, no morir. Podeu decidir de compartir-lo o no, però recordeu, quan maquilleu els cadàvers per a belles cerimònies funeràries, que espan-teu els vostres monstres tenebrosos, no ajudant-nos en la nostra lluita." Pensaments i plantejaments avalats també per organismes públics i privats no catalans que treballen en el camp de la sida, com ara els Departaments de Salut de Nova York i Los Angeles, The Terence Higgins Trust of London, ACT UP New York, el Ministeri de Sanitat i Consum (Madrid) i un llarg etcètera.

Fal·lus rei. La galeria esdevenia, amb una lenta però constant efervescència, un oceà fàl·lic esquitxat d'emanacions d'art pels quatre costats. I en la babèlica desembocadura d'aquesta fal·lilàndia l'únic idioma exclòs era el català, aparcat per l'anglès, l'espanyol, el noruec i per una mena d'interlingua barbotejada per un rabí que alegrava el seu *look* valleinclanesc amb desenes de pinces multicolors penja-

des a la barba. Iaies, homes grans calçats en un vestit, joves addictes a la dicció "alternativa", pintors, escultors, moderns malforjats, moderns amanits amb "moda milano" i "moda parisina", transvestits engalanats, gais, lesbianes, seropositius de tot gènere i tot un seguit d'ànimes errabundes.

Ruth Turner, des d'una alçària encoixinada de teixits de disseny, recomanava l'imprescindible més subliminal de l'exposició: "No us heu de perdre el vídeo que projectarem d'aquí a una estona. Ara n'hi ha un que és prou *light*, per a la gent de l'Ajuntament i per als curiosos més atrevits, però el segon és *heavy* de veritat, hi apareix una dona menjant caca. És total!". En una altra televisió més petita, una mà ajuda un penis voluminós a penetrar la vagina d'una tercera persona. L'escena, lluny d'avançar, es torna a repetir fins a un infinit marejadís. No tan lluny es destria un gran bíblia oberta, amb una estirada llengua de vellut, per la pàgina 1; des d'allà fins a un centenar de pàgines, un buit retallat en forma de penis amb dos grossos testicles alleugereix el contingut sagrat de l'obra. El Gènesi, senyalat per un dels òrgans que intervenen en l'origen material de cadascú. Immediatament a sobre, una imatge trista: un home d'una ambigüitat pròpia del David Bowie dels 70, jau mort; de la bragueta del vestit clar, n'ix un penis macilent, un membre ja cadàver.

Fal·lus de nen, fal·lus gegantins, fal·lus de peluix, fal·lus que vomiten sang, fal·lus que administren el baptisme amb semen, fal·lus que converteixen una Barbie Superstar en un transvestit espectacular... Fal·lus erudits i pius bròfecs guaiten l'espectador des de cada raconada... Fal·lus de tota mida i color. Només membres. "Members Only". Tothom estava avisat. El contrapunt, l'hi posen algunes vagines, algunes mamelles i altres motius sexuals, humorístics o tràgics o amb un cert aire de reflexió. Joan Brossa hi aporta una O en forma d'esfínter —còsmic—. El col·lectiu nord-americà Infected Faggot

Perspective ('Perspectiva de Marietes Afectats') ofereix un quadre on es llegeix la paraula SEX, feta amb sang, saliva, suor i llàgrimes de seropositius. Molt a prop, la provocació pren forma d'adhesiu i grimpa paret amunt: "Les putes són les nostres mares i les nostres filles".

I paral·lelament, els més traginers de la plaça celebraven escènica el coratge antisida de l'exposició. Un samurai amb una mitja al cap i un davantal per tota indumentària esquarterava i esbudellava amb diversos ganivets de carnisser una muntanya de d'hortalisses, fuets i pa. Tal com el brogit industrial de fons —un *re-make* monocorde dels Cabarets Voltaire—s'aproximava, el botxí llançava les restes al públic. I una dona de mitjana edat increpava, sobtada, un devot que seguia amb fe la cerimònia-permanença.

—Però, això què és?

—Art modern, senyora.

Coitus interruptus. "...i després còctel afrodisíac, canapès i sorpreses eròtiques a la Dolce Vita (Escudellers, 49), de les 12 de la nit a les 12 del migdia... tot gratuït". Aquesta frase extreta de la invitació a la inauguració del "Members Only" és tan sols un dels oracles i vaticinis d'allò que havia de convertir-se en la

La foscor gòtica del barri es va il·luminar amb un exèrcit de lluernes 'cyber-grunge'. Eren els "Members Only" de la Fundació Juan Tabique, acompanyats del club d'amics de la modernor kitsch-

CARME PUÉRTOLAS

La galeria esdevé un oceà fàl·lic esquitxat d'emanacions d'art pels quatre costats. L'elecció dels artistes, molts d'ells seropositius, s'ha fet tant per l'eclecticisme geogràfic com pels diferents encaraments al tema."

més gran borrasca sexual i eròtica de la nit. I tothom va picar l'ham. El còctel afrodisíac va ser el primer d'un seguit de passos que portaren el públic a un viacrucis de frustració. "De canapès, se n'han fets pocs i quasi només n'hi ha hagut per als cambres", va ser la segona oració d'un capellà de corbata, ulleres i serrell arranat; sermó que repetia a cada nou bocabadat. "Teníem preparats una mossa i un transvestit de puta mare que havien de fer un *striptease* integral al costat d'un mulato que n'hi havia per a sucari-hi pa. Però, en veure tanta gent, s'han espantat i no han volgut actuar. Això no obstant, pots fer-te un whisky i ballar una estona, no?". A les tres de la matinada l'única alegria col·lectiva i gratuïta que quedava era cervesa Buckler *sin* (sense alcohol). Mitja hora més tard, feien fora tothom. La Dolce Vita es va transformar en el Satyricon. El *coitus interruptus* va blocar el sistema nerviós de la nit, que va començar a pansir-se, malalta de tristesa. Tal com a Cinecittà fa Giulietta Massina.

Joan Marí / Joan M. Oleaque

